

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

וישלה

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
ה' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב

השלישי, ובמילא, חל יום הש"ק שלפניו בט"ז כסלו, וערב שבת בט"ו כסלו.

וכיון שכל הענינים (ועאכו"כ ענין הכי כללי ועיקרי כי"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות) הם בהשגחה פרטית, ובתכלית הדיוק, מסתבר לומר שיש קשר ושייכות ביניהם - שהברכה והנתינת-כה דיי"ט כסלו (שנמשכת מיום השבת שלפניו, לאחריו וע"י הטירחה דערב שבת) היא מט"ו כסלו, שבו "קיימא סיהרא (החודש כסלו) באשלמותא", כדלקמן.

ב. ובהקדם שאלה ותמיהה בנוגע לחג הגאולה י"ט כסלו, חג החגים - שיש בו שינוי לגבי שאר החגים:

פסח וסוכות - נקבעו ביום חמשה עשר בחודש (פסח בט"ו בניסן וסוכות בט"ו בתשרי) שבו "קיימא סיהרא באשלמותא". ושבעות - נוסף לכך ש"הכתוב לא תלה חג הזה . . בכמה ימים לחודש רק בחמישים לעומר"¹⁰, הרי, קביעותו בימי החודש ("פעמים חמשה פעמים ששה פעמים שבעה"¹¹) היא בחציו הראשון של החודש, כשהלבנה (ודוגמתה בישראל ש"דומין ללבנה" ו"מונין ללבנה"¹²) הולכת וגדלה מיום ליום.

משא"כ י"ט כסלו - לא זו בלבד שאינו בט"ו בחודש, כש"קיימא סיהרא באשלמותא", אלא יתירה מזה, שהוא בחציו השני של החודש, כשהלבנה הולכת

א. מהענינים המיוחדים דיום הש"ק זה: התחלתו - ערב שבת, שבו נעשית ה"אכילה" דיום השבת, כמארו"ל: "מי שטרה בערב שבת יאכל בשבת" - ביום ט"ו כסלו, שבו "קיימא סיהרא באשלמותא"², השלימות חודש כסלו; וסיומו - הגמר דמוצאי שבת, שנמשך עד יום השלישי בשבוע³ - ביום י"ט כסלו, חג הגאולה⁴ של רבינו הזקן⁵, חג החגים⁶, ראש השנה לתורת החסידות⁷.

ומעלה מיוחדת בקביעות זו שמתאימה להקביעות דיי"ט כסלו בפעם הראשונה (בשנת תקנ"ט) - כדברי רבינו הזקן במכתבו הידוע⁸ שגאולתו היתה ב"יום י"ט כסלו, יום ג' שהוכפל בו כי טוב . . כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי" (שע"פ חלוקת ספר תהלים לימי השבוע⁹ שייך פסוק זה לשיעור דיום

(1) ע"ז ג, סע"א.

(2) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

(3) ראה פסחים קו, סע"א (לענין הבדלה וגויטין). רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד (הבדלה). הל' גירושין פ"ט הכ"ג (גויטין). שו"ע אדה"ז או"ח סרפ"ה ס"ה (שמו"ת). סרצ"ט ס"ח (הבדלה).

(4) נוסף על חג הגאולה של אדמו"ר האמצעי ביו"ד כסלו, שחל ביום ראשון בשבוע - שהעלי' והשלימות שלו ("ויכולו") ביום הש"ק זה.

(5) "היום יום" י"ט כסלו. אג"ק שלו סל"ה. וש"ב.

(6) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר - נעתק ב"היום יום" בהקדמה. אג"ק שלו ח"ז ע' ל. ועוד. וראה לקו"ש ח"ה ע' 436 ואילך.

(7) מכתב כ"ק אדנ"ע (מיום ט"ז כסלו) לחג הגאולה דיי"ט כסלו תרס"ב (לפני תשעים שנה) - נדפס ב"היום יום" בתחלתו. אג"ק שלו ח"א ע' רנט. וש"ב (וראה לקמן הערה 63 והערה 106).

(8) כפי שנהגו רבותינו נשיאינו בזמנים מיוחדים שהי' צורך באמירת תהלים בשופי (אג"ק אדמו"ר מהורי"צ ח"ג ע' תעג ואילך. וש"ב).

(9) ש"מיני' מתברכין כולהו יומין" (זח"ב סג, ב. פח, א).

(10) שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תצד.

(11) ר"ה ו, ב.

(12) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

ומתמעטת מיום ליום?!

ועד"ז (ויתירה מזה) בנוגע להיו"ט החנוכה¹³ - (שינוי כפורים¹⁴ שקביעותו בי"ד וט"ו בחודש, כש"קיימא סיהרא באשלמותא¹⁵, אלא) התחלתו ורובו בימים האחרונים של החודש, מכ"ה כסלו ואילך, כשהלבנה הולכת ומתמעטת, ועד שמתכסה ונעלמת לגמרי!

ג. ויש לבאר תחילה תוכן הענין דמיעוט הלבנה בחציו השני של החודש ביחס לישראל ש"מונין ללבנה":

ובהקדמה - שכיון שבחציו הראשון של החודש מוסיף והולך אור הלבנה מיום ליום, ובהציו השני של החודש פוחת והולך אור הלבנה מיום ליום, הי' צ"ל לכאורה גם המנין ללבנה באופן שבחציו הראשון של החודש יהי' מנין הימים מוסיף והולך (יום א' יום ב' וכו' עד יום ט"ו), ובהציו השני של החודש יהי' מנין הימים פוחת והולך (יום ט"ו יום י"ד וכו' עד יום א').

אבל, לא זו בלבד שמנין הימים בחציו השני של החודש אינו פוחת והולך, אלא אדרבה, שמוסיף והולך כהמנין גם לגבי

השלימות דיום הט"ו - שמנין היום שלאחרי ט"ו (שבו נחסר מהשלימות דאור הלבנה שביום הט"ו) הוא ט"ז, מספר א' יותר ממספר ט"ו, ומנין היום שלאחרי (שבו נחסר עוד יותר משלימות אור הלבנה) הוא י"ז, ב' מספרים יותר ממספר ט"ו, וכן הלאה, ועד להמנין דיום האחרון של החודש (שבו מתכסה ומתעלם אור הלבנה לגמרי) שהוא כ"ט (או ל', כו"כ מספרים יותר (ועד לכפלים) ממספר ט"ו!

זאת ועוד: מלבד ההוספה (גם בחציו השני של החודש) בהמספר דימי החודש, מודגש העילוי גם בהגימטריא והרמזים שבהם, ולדוגמא: מספר י"ז - הגימטריא ד"טוב", מספר י"ח - "חיי", מספר י"ט - הגימטריא ד"בטוב", מספר כ - יו"ד במילואו, מספר כ"א - "אך טוב לישראל"¹⁶, מספר כ"ב - "בך יברך ישראל"¹⁷, מספר כ"ג - הגימטריא דטובו, מספר כ"ד - "ושמתי כדכד שמשותיך"¹⁸, מספר כ"ה - "כה תברכו את בני ישראל"¹⁹, כ"ו - מספר שם המפורש - הוי"ו²⁰, כ"ז - בגימט' ז"ך, כ"ח - מספר כח, כ"ט - ימי החודש, שלשים חודש מלא, וכו"ב.

וטעם הדבר - כיון שישנו ציווי והוראה ונתינת כח "מעלין בקודש (ועאכו"כ ש)אין מורדין"²¹, שהוא בתקפו בכל ימי החודש, גם (בחציו השני של החודש) לאחרי מילויי ושלימות הלבנה, שמיום ליום הולך ונתינסף עוד יותר.

ועפ"ז צריך להבין תוכן הענין דמיעוט

13) ושייך גם לחג הגאולה י"ט כסלו - שלימות הגאולה די"ט כסלו היתה רק כשהזר רבינו חזקון מפטרבורג לויטבסק (שאו חשיב "חור לבוריו" לענין ברכת הגומל (ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ו פי"ג ה"ה)) - ביום ב' החנוכה* (לקוד"ד ח"א יב, א).

14) להעיר שבכמה ענינים שוים חנוכה ופורים (ראה ס' השיחות תש"ג ח"א ע' 184. וש"ג).

15) להעיר שמילויי ושלימות הלבנה - תצוי כ"ט י"ב תשצ"ג" (ב"י או"ח סתכ"ו) - הוא בין י"ד לט"ו (וראה לקמן הערה 27).

16) תהלים עג, א.

17) ויחי מח, ב.

18) ישע' נד, יב.

19) נשא ו, כג.

20) סוטה לח, א. סנהדרין ס, א. רמב"ם הל'

יסוה"ת פ"ו ה"ב.

21) ברכות כח, א. וש"נ.

* נוסף על הגאולה ממאסרו השני בנו ג' (ונר ה') דחנוכה (ראה ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 156 הערה 10).

הלבנה כאור החמה", ע"י התגלות דרגא נעלית יותר משניהם שנעשית כתר אחד לשניהם²⁸, ושלמות זו מתבטאת בהיחס שבין הלבנה להחמה בחציו השני של החודש, כדלקמן.

ה. ביאור הדברים²⁹:

סיבת השינוי בין חציו הראשון של החודש, שמיום ליום מוסיף והולך אור הלבנה, לחציו השני של החודש, שמיום ליום פוחת והולך אור הלבנה, היא, מפני שבחציו הראשון של החודש הולכת ומתרחקת הלבנה מהחמה, וככל שמתרחקת מהחמה מיום ליום הולך וגדל אורה, ובחציו השני הולכת ומתקרבת אל החמה, וככל שמתקרבת יותר אל החמה מיום ליום הולך ומתמעט אורה.

וטעם הדבר - לפי שהיחס שבין המשפיע (חמה) והמקבל (לבנה) הוא באופן שכאשר המקבל הוא בקירוב אל המשפיע אין המקבל יכול להשפיע ולהאיר (מצד הביטול שלו לקבל ההשפעה), וככל שמתרחק מן המשפיע מתחיל גם הוא להשפיע ולהאיר (האור שמקבל מהמשפיע).

ויש לומר, שהקירוב דהלבנה אל החמה בחציו השני של החודש הוא [לא רק

הלבנה בחציו השני של החודש, שלאחרי המילוי והשלמות הולכת ומתמעטת מיום ליום - שלכאורה ה"ו היפך הכלל ד"מעלין בקודש (ועאכו"כ ש)אין מורדין"?]

ד. ויש לומר הביאור בזה:

לבנה וחמה הם מקבל ומשפיע, שהלבנה "לית לה מגרמה כלום"²², ומקבלת אורה מהחמה, ואופן ההשפעה הוא שבתחלה מקבלת רק מעט אור, מולד הלבנה - נקודה בלבד, ומיום ליום מוסיף והולך בהאור שמקבלת מהחמה, עד ליום ה"טו ש"נתמלא דיסקוס של לבנה"²³, "קיימא סיהרא באשלמותא"²⁴, שנתמלא ונשלם האור שמקבלת הלבנה מהחמה.

אבל, כיון שגם כשנתמלא ונשלם אור הלבנה ה"ה עדיין בבח" מקבל, אין זה תכלית השלימות דהלבנה שנעשית כמו החמה ואינה צריכה לקבל אור מהחמה, כמ"ש²⁵, "והי' אור הלבנה כאור החמה", כמו שהיתה קודם מיעוטה, שהיו "שני המאורות הגדולים"²⁶.

ויש לומר, שכשנתמלא אור הלבנה שמקבלת מהחמה, נעשית שלימות נעלית יותר שהלבנה היא כמו החמה²⁷, "והי' אור

22) זהר ח"א קפא, א. וראה שם לג, ב. ח"ב רטו, א. ועוד.

23) שמו"ר שבערה 2.

24) החילוק בין ב' הלשונות - ראה לקמן הערה 27.

25) "שעי' ל, כו.

26) בראשית א, טו.

27) ובפרטיות יותר: מילוי הלבנה (נתמלא דיסקוס של לבנה), שעיקרו מילוי החסרון - הוא מילוי הפגימה ע"י שלימות האור שמקבלת מהחמה, ושלימות הלבנה ("קיימא סיהרא באשלמותא"), שעיקרו השלימות היתירה על מילוי החסרון - היא השלימות האמיתית שנעשית כמו החמה.

ועפ"ז יומתק שמילוי ושלימות הלבנה הוא בין

י"ד לט"ו (כנ"ל הערה 15) - שבוה מרומים ב' ענינים אלו: י"ד - מדגיש בעיקר מילוי החסרון, ד"י (י"ד) מחסרו אשר יחסר לו, וט"ו מדגיש בעיקר השלימות היתירה, באופן של עשירות ולא י"ד, שדל"ת מורה על דלות, שלכן זוקק למילוי החסרון, אלא י"ה, שה"א מורה על עשירות (ראה שיחת מוצאי שושן פורים תשמ"ט. וש"נ).

28) סה"מ תקס"ח ע' קה. וראה ספר הערכים - חב"ד מע' אור הלבנה ע' שיג ואילך. וש"נ.

29) בהבא לקמן - ראה סידור (עם דא"ח) קפב, ד ואילך. תו"ח שמות שעא, ב. סה"מ פ"ת ע' קנט ואילך. ועוד.

של החודש אינו אלא מיעוט בדרגא של „אור“ (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהגילוי (כיון שהעצם בא ומוסיף בהתגלות), שלכן, הולך וניתוסף בהמנין (שמורה ומדגיש התגלות הדבר) דימי החודש (ט"ז, י"ז, י"ח וכו') ע"י בנ"י³², כיון שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (שלמעלה מהתגלות האור).

ו. ויש לומר, שענין זה מודגש ביותר בה„קיימא סיהרא באשלמותא“ חודש כסלו:

חודש כסלו הוא חודש השלישי בחדשי החורף, המכוון לחודש השלישי בחדשי הקיץ - החודש דמתן תורה, „ירחא תליתאי“³³, ודוגמתו בחודש כסלו, החודש דמתן תורה דתורת החסידות, ב"ט כסלו, שהוא ראש השנה ומתן תורה³⁴ דתורת החסידות³⁵.

והענין בזה - כידוע שמתן תורה הוא „יום התונתו“³⁶, ההתונה (נישואין) דהקב"ה עם כנס"י, אשר, ההתחלה בזה היא באופן שהקב"ה הוא המשפיע וכנס"י היא המקבל, אבל, תכלית השלימות בזה

לצורך התחדשות היחוד דשמשא וסיהרא (משפיע ומקבל) בהמולד דהחודש שלאח"ז (ע"י המיעוט מיום ליום שהו"ע הביטול דהמקבל, „כי יפקד מושבך“³⁰, כדי שיוכל לקבל השפעה נעלית יותר מהמשפיע, „ונפקדת“³⁰) - שזהו ענין בפ"ע ששייך (בעיקר) לחודש שלאח"ז - אלא גם (ובעיקר) קירוב להעצם שלמעלה גם מהאור דהחמה (כתר אחד לשניהם), שהקירוב לדרגא זו מתבטא במיעוט האור, כי, אור הוא גילוי מן העצם, שהעצם הוא בהעלם (העלם שלמעלה מגילוי), ורק הארה מהעצם מתגלה באור, ולכן, מיעוט האור מיום ליום מורה שמיום ליום הולך וגדל הקירוב להעצם שלמעלה מהאור (העלם שלמעלה מגילוי), שע"ז נעשית הלבנה כמו החמה, ועד - כתר אחד לשניהם.

ובעומק יותר³¹:

הכלל שהעצם הוא בהעלם והאור הוא בגילוי, הוא, ביחס להוולת, שכיון שאינו יכול לקבל העצם אלא הארה ממנו בלבד, לכן קורא לזה הארה „אור“, ולהעצם „העלם“ (חושך); אבל ביחס להעצם ה"ז להיפך - שההארה היא חושך לגבי העצם שהוא ה„אור“.

ומזה מובן שהצורך במיעוט האור כדי להתקרב להעצם אינו אלא כל זמן שנשאר בגדר של מציאות בפ"ע (זולת) שאינו יכול לקבל את העצם (ושנשאר ב„העלם“), אבל, כשמתאחד עם המשפיע ועד לאופן שנעשה כמו המשפיע, שאין ביניהם יחס של משפיע ומקבל, אלא שניהם שוים („והי' אור הלבנה כאור החמה“), אזי העצם הוא בהתגלות.

ועפ"ז י"ל שמיעוט האור בחציו השני

32) אף שבהלבנה אין זה באופן של התגלות, שמיום ליום הולך ומתמעט אור הלבנה - כי, אמיתת ושלימות הענין ד„והי' אור הלבנה כאור החמה“, שהמקבל נעשה כמו המשפיע ממש (שאו העצם הוא בהתגלות), הוא, בישראל דוקא, שישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד (כדלקמן בפנים).

אלא, שגם בישראל צ"ל ענין הביטול (התוכן דמיעוט האור) כדי שיתגלה הענין ד„ישראל וקוב"ה כולא חד“ (ראה סה"מ מלוקט ח"ו ע' כט).

33) שבת פה, א.

34) להעיר מהשייכות דמ"ת לר"ה - שבתפלת מוסף דר"ה (בפסוקי שופרות) מוכרים השופר דמ"ת.

35) ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רה. ריו.

36) תענית כו, ב - במשנה.

30) ש"א כ, יח.

31) ראה סה"מ פר"ת שבעזרה 29.

בעבודה, שבחדשי הקיץ מודגש בעיקר הגילוי ד"שמש הוי"ו" (חמה), מלמעלה למטה, משא"כ בחדשי החורף מודגשת בעיקר עבודתם של ישראל (לבנה), מלמטה למעלה.⁴⁵

ולכן: בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי הקיץ - כיון שעיקרו מצד הגילוי ד"שמש הוי"ו", ולא (כ"כ) מצד עבודתם של ישראל (לבנה), ניכר עדיין החילוק דמשפיע (חמה) ומקבל (ולבנה), ובמילא ה"ז עדיין שלימות הלבנה כפי שמקבלת מן החמה; ובה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי החורף - כיון שעיקרו מצד עבודתם של ישראל (לבנה), מודגשת בזה תכלית השלימות דהנישואין (מ"ת), שאין זה באופן של משפיע ומקבל, אלא באופן שהמקבל נעשה כמו המשפיע ("והי' אור הלבנה כאור החמה"), "ישראל וקוב"ה כולא חד".

ה. ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בהשם "כסלו"⁴⁶ - שמו המיוחד של חודש השלישי בחדשי החורף:

"כסלו" - כולל ב' התיבות "כס" ו"לו"⁴⁷; "כס" - מלשון כסוי, העלם, ו"לו" - שמשפרו ל"ו, הגימטריא ד"אלה" - מורה על הגילוי, ששה פעמים ששה. ותיבור שניהם בתיבה אחת - "כסלו" - מורה על חיבור ההעלם והגילוי, היינו, שהעצם (שהוא בהעלם אצל המקבל) בא בהתגלות, כיון שאין זה באופן של משפיע ומקבל, אלא באופן שנעשים חד ממש (כנ"ל ס"ה).

היא כשהקב"ה וכנס"י נעשים חד ממש כביכול, שכנס"י אינה צריכה כביכול לקבל מהקב"ה, כיון שמתגלה ש"ישראל³⁷ וקוב"ה כולא חד"³⁸.

ומרומז גם ב"חודש השלישי" - כידוע³⁹ ש"שלישי" מורה על החיבור והיחוד דעליון (אחד) ותחתון (שנים) כפי שנעשים מציאות אחת.

ועפ"ז י"ל, שבמילוי ושלימות הלבנה בי"ד וט"ו⁴⁰ דחודש השלישי, החודש דמתן תורה, "יום חתונות", נעשית תכלית השלימות דהנישואין דהקב"ה וכנס"י - "והי' אור הלבנה כאור החמה", שהלבנה (כנס"י) אינה צריכה לקבל מהחמה (הקב"ה), "שמש הוי"ו"⁴¹, כיון שנעשית בעצמה כמו החמה, שזהו"ע ד"ישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד".

ז. ובעומק יותר - מודגש ענין זה בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו (חודש השלישי בחדשי החורף) יותר מבחודש סיון (חודש השלישי בחדשי הקיץ):

החילוק שבין חדשי הקיץ לחדשי החורף⁴² - שבחדשי הקיץ מאיר אור וחום השמש (חמה) בתוקף ובגילוי יותר מאשר בחדשי החורף, שקיץ הוא זמן החום, והימים ("ויקרא אלקים לאור יום"⁴³) ארוכים מהלילות, וחורף הוא זמן הקור, והלילות ארוכים מהימים, בעיקר ותמצית כל הארצות⁴⁴, ארץ הקודש. וענינו

(37) ראה וז"ג עג, א.

(38) ראה סה"מ מלוקט ח"ו שבערה 32.

(39) ראה לקו"ש חכ"א ע' 111. וש"נ.

(40) ראה לעיל הערה 15.

(41) ראה לקו"ש הי"ח ע' 310. וש"נ.

(42) ראה לקו"ש חט"ו ע' 382. וש"נ.

(43) בראשית א, ה.

(44) ראה תענית י"ד, רע"א.

(45) כמודגש גם בענין הגשמים שבהם נאמר, "ואד יעלה מן הארץ" (שם ב, ו).

(46) ולהעיר, ששם זה נתפרש גם בכ"ד ספרי קודש (זכר"ז, א. נחמ"י בתחלתו), תורה שבכתב.

(47) לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רה. רכב.

ומהחידושים העיקריים בימות המשיח לגבי מתן תורה הו"ע הנישואין - כדאיתא במדרש⁵⁴, „משל למלך שקדש אשה וכתב לה מתנות מועטות, כיון שבא לקחתה כתב לה מתנות רבות כבעל, כך העולם הזה אירוסין היו⁵⁵, שנאמר⁵⁶ וארשתיך לי לעולם, ולא מסר להם אלא הלבנה בלבד, שנאמר⁵⁷ החודש הזה לכם, אבל לימות המשיח יהיו נישואין, שנאמר⁵⁸ כי בועליך עושיך, באותה שעה מוסר להם את הכל, שנאמר⁵⁹ והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע⁶⁰ ומצדיקי רבים ככוכבים לעולם ועד” - שעיקר ושלמות היחוד דכנס”י עם הקב”ה שנעשים חד ממש (נישואין) הוא „לימות המשיח”, שאז יקויים היעוד „והי’ אור הלבנה כאור החמה”, שישאל הם לא רק כמו לבנה שמקבלת מהחמה („לא מסר להם אלא הלבנה בלבד”), אלא שהם כמו החמה („מוסר להם את הכל”, גם החמה⁶¹), כיון שמתגלה ש„ישראל יקוב”ה כולא חד”.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהקביעות דר”ה ומ”ת דתורת החסידות (התחלת גילוי הנישואין לימות המשיח) לאחר מילוי ושלמות הלבנה⁶² - שבוה

ומודגש גם בהיו”ט שבסיומו ותותמו של חודש כסלו, היו”ט דחנוכה - שעם היותו בסיומו של החודש, כשאור הלבנה הולך ומתמעט מיום ליום, מודגש בו בפועל ובגלוי הענין ד„מוסיף והולך”, „יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך”⁴⁸, שמיום ליום הולך וניתוסף באור - שבוה מודגש שהמיעוט דאור הלבנה אינו אלא מיעוט בדגא של „אור” (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהתגלות, שהרי מיום ליום הולך ומאיר יותר ויותר, שני נרות, שלש נרות וכו’, שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (כנ”ל ס”ה).

ט. עפ”ז יש לבאר הטעם שהקביעות דראש השנה לתורת החסידות, חג החגים, היא (לא כהקביעות דשאר החגים הקשורים עם מילוי ושלמות הלבנה, אלא) לאחר מילוי ושלמות הלבנה:

המעלה המיוחדת דראש השנה ומתן תורה דתורת החסידות, חג החגים - שבו מתחילה ההתגלות דתורתו של משיח, טעמי תורה („סוד טעמי ומסתר צפונותי”⁴⁹), „תורה חדשה מאתי תצא”⁵⁰, באין-ערוך להתגלות שהיתה במתן-תורה⁵¹, כמארו”ל⁵², „תורה שאדם למד בעוה”ז הבל היא לפני תורתו של משיח”⁵³.

54) שמו”ר ספ”טו.

55) כמ”ש לקמן (פל”ג, ז) א”ת מורשה אלא מאורסה (פ”י מהרו”ו).

56) הושע ב, כא.

57) בא יב, ב.

58) ישעי’ נד, ה.

59) דניאל יב, ג.

60) „הרקיע דנקט קרא הוא הרקיע שעל ראשי החיות . . והרקיע זה יש לו כמה מעלות יותר מן השמש, וא”כ, כשימסור לישראל רקיע זה, לא כ”ש שימסור להם השמש” (פ”י ידי משה).

61) ראה הערה הקודמת.

62) משא”כ האירוסין דמ”ת („העוה”ו אירוסין היו”) הם בימי החודש שלפני מילוי ושלמות הלבנה, כשהולך וניתוסף באור הלבנה שמקבלת מן החמה.

48) שבת כא, ב.

49) פרש”י שה”ש א, ב.

50) ישעי’ נא, ד. ויק”ר פ”ג, ג.

51) אף שכוללת בהעלם ובכח גם ה,תורה חדשה” שתתגלה לעתיד לבוא, שהרי, מתן-תורה הו”ע חד פעמי (המשך תרס”ו ע’ כג. תקמו. ועוד).

52) קה”ר פ”א, ח. וראה שם רפ”ב.

53) וי”ל שגם מטעם זה נקרא „חג החגים” - להיות באין-ערוך לכל החגים הקשורים עם מתן-תורה.

תליתאי בירחא תליתאי⁶³) הוכפל בו כי טוב⁶⁶, „טוב לשמים וטוב לבריות“⁶⁷, שהו"ע החיבור דעליון ותחתון (שמים ובריות, משפיע ומקבל, חמה ולבנה) שנעשים מציאות אחת, וביום הרביעי נבראו וניתלו „שני המאורות הגדולים“, שהלבנה אינה מקבלת מהחמה, אלא שניהם שוים, כתר⁶⁸ אחד לשניהם. וביום התמישי - יום הברכה לכל החיים⁶⁹, יום הששי - שנאמר בו⁷⁰ „כי טוב וטוב מאד“.

י. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע - הפרשה דערב שבת ודיום השבת, פרשת וישלח, והפרשה דיום השלישי ויום הרביעי (י"ט וכ"ף כסלו), פרשת וישב (שמתחילין לקרותה במנחה שבת פרשת וישלח):

החידוש שבעבודתו של יעקב בפרשיות וישלח (וישלח יעקב) וישב (וישב יעקב) לגבי עבודתו בפרשיות ויצא (ויצא יעקב) ותולדות („אלה תולדות יצחק“ „יעקב ועשו האמורים בפרשה⁷¹“), שפרשיות וישלח וישב הם בגמר עבודת הביוריים (הן הביוריים דלכן והן הביוריים דעשו), ועד כדי כך שיעקב מוכן כבר להמעמד ומצב דימות המשיח, שלכן: (א) „וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר“⁷², ששלח להודיעו ש„נגמר ונשלם“. בתכלית השלימות. . הבחי' ומדרגות. . כולס

מרומות השלימות דשלימות דהלבנה (לאחרי ובהוספה על קבלת אור החמה בשלימות) שמתקרבת אל החמה להתאחד עמה ולהיות כמותה ממש, שיהי' אור הלבנה כאור החמה.

ובפרשיות יותר - הקביעות היא ביום השלישי שמתברך מיום השבת שחל בט"ז⁶³ כסלו שבו מתחילה התקרבות הלבנה אל החמה להיות כמותה⁶⁴, לאחרי וע"י ההכנה דמילוי ושלמות הלבנה בערב שבת (בין י"ד לט"ו כסלו), והמשכו ביום הרביעי⁶⁵ - כי: ביום השלישי (יום

63 ועפ"ז יומתק שהגילוי ש"ט כסלו הוא „ראש השנה לחסידות“ הוא במכתב שתאריך כתיבתו בט"ז כסלו (כנ"ל הערה 7).

64 אבל, לא באופן של מיעוט האור, אלא אדרבה, שהולך ומוסיף בהתגלות העצם, כמודגש בהוספה במנין (שמורה על הגילוי) מט"ו לט"ז (כנ"ל ס"ה).

וי"ל, שענין זה מודגש ביותר במספר י"ט (י"ט כסלו), שרומז על המילוי* דשם הוי', שמילוי הוא גילוי ההעלם (תו"א בראשית ו, ד), היינו, שהעצם בא בהתגלות**.

ועפ"ז יומתק של"ג בעומר, מ"ת דנטר דתורה (המשך תרס"ו ע' ריש. ועוד), חל ביום י"ח בחודש - כי, מ"ת דנטר דתורה הוא באופן שהעצם נשאר בהעלם, שאינו חודר ומתגלה בהמקבל, ולכן קביעותו ביום י"ח, „חח“, בדוגמת עצם החיות (חי בעצם) שאינו בא בגילוי, משא"כ מ"ת דתורת החסידות שמבארת נסתר דתורה באופן של הבנה והשגה, שהעצם בא באופן של התגלות, קביעותו ביום י"ט, המילוי דשם הוי', גילוי ההעלם, כנ"ל. ועצ"ע. ואכ"מ.

65 כידוע שהגאולה היתה ביום ג' (י"ט) לפנות ערב, ונמשכה בליל ד' (כ'). - ולכן נקבע הזמן העיקרי של ההתועדות דיי"ט כסלו בלילה שבין י"ט לכ' (ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 155. וש"נ).

* מילוי אלפין - (י) וד (ה) א (ו) או (ה) א - בגימטריא י"ט.

** ועפ"ז ר"ל ש„י"ט ו„כסלו“ ענינם אחד - כיון שגם „כסלו“ החיבור ד„כס“ ו„לו“ מורה על גילוי ההעלם, התגלות העצם (כנ"ל ס"ח).

66 ב"ר פ"ד, ו. פרש"י בראשית א, ז.

67 קידושין מ, א. וראה אוה"ת בראשית לג, ב. ועוד.

68 „כתר“ דייקא - ששייך להקביעות בימי החודש בכ"ף כסלו, כ"ף ר"ת כתר, ועשרים בגימטריא כתר (לקו"ת שה"ש לה, א).

69 כתובות ה, א.

70 בראשית א, כה, שם, לא.

71 פרש"י ר"פ תולדות.

72 ריש פרשתנו.

ד, "פדה בשלום נפשי" יהי' בימות המשיח (באופן נעלה יותר אפילו מכמו שהי' בזמן דוד ושלמה)⁸¹.

והחילוק שבין מעמדו ומצבו של יעקב כשעוסק בעבודת הביורורים למעמדו ומצבו בגמר עבודת הביורורים (שמוכן לימות המשיח), הוא, ע"ד ובדוגמת החילוק בין מעמדה ומצבה של הלבנה כפי שמקבלת מהחמה למעמדה ומצבה כששניהם שוים:

יעקב נמשל ללבנה, "המאור הקטן"²⁶, ויעקב נקרא קטן, "מי יקום יעקב כי קטן הוא"⁸², ולכן, "הקטן מונה לקטן"⁸³.

וע"פ הידוע שמיעוט הלבנה (לכי ומעטי את עצמך"⁸⁴ להיות "מאור הקטן") הוא מפני שבירת הכלים דתוהו שנפלו ניצוצות הקדושה למטה, ולכן נעשית הירידה דספירת המלכות (לבנה) להיות בבחי' מקבל, לירד לבי"ע כדי לברר הניצוצות דתוהו - נמצא, שמעמדה ומצבה של הלבנה שצריכה לקבל מהחמה הוא לצורך עבודת הביורורים, אבל בגמר עבודת הביורורים, לא תהי' הלבנה בבחי' מקבל, אלא יהי' אור הלבנה כאור החמה, "שני המאורות הגדולים"⁸⁵.

בתיובתא" (ראה זח"ג קנג, ב), כי, עבודת התשובה עיקרה מצד עבודתם של ישראל (לבנה), וזוה מודגש יותר הענין ד, "ישראל וקוב"ה כולא חד" (והי' אור הלבנה כאור החמה), ע"ד האמור לעיל (ס"ו) במעלת חודש השלישי החדשי החורף לגבי חודש השלישי החדשי הקיץ.

(81) וי"ל, שבזמן דוד ושלמה, דור הי"ד והט"ו שבו נתמלא דיסקוס של לבנה (שמו"ר שבערה 2), מודגש בעיקר מילוי ושלמות אור הלבנה שמקבלת מהחמה, ובימות המשיח תהי' שלמות הלבנה כמו החמה, ששניהם שוים.

(82) עמוס ז, ב"ה. וראה חולין ס, ב.

(83) ב"ר שבערה 12.

(84) חולין שם.

(85) ראה גם סה"מ פ"ת ע' קסז.

נתבררו ונתקנו כו"⁷³, והגיע הזמן לילך יחדיו להגאולה"⁷⁴, "אבוא אל אדוני שעירה"⁷⁵, כמו, "בימי המשיח, שנאמר⁷⁶ (בסיום וחותרם הפטרה דפרשת וישלח) ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"⁷⁷, (ב) "וישב יעקב", "ביקש יעקב לישב בשלוח"⁷⁸ - וישב בשלוח בפועל עד שקפץ עליו רוגזו של יוסף, ועוה"פ בשלוח בארץ מצרים (קל"א - קמ"ז לחייו), ועד דומן קיום היעוד דה, "שלוח" האמיתית שבימות המשיח, שאז יהי' שלימות הענין ד, "פדה בשלום נפשי"⁷⁹, כפי שמבאר אדמו"ר האמצעי⁸⁰ שאמיתית ושלמות הענין

(73) תו"א ריש פרשתנו. ובארוכה תו"ח שם. ובכ"מ.

(74) וי"ל שזהו א' הטעמים ששלח, "מלאכים מחשו" (פרש"י ריש פרשתנו), מבלי להתחשב בכבודם של המלאכים (שלא להטריחם), ועוד ועיקר, מבלי להתחשב בכך שבשעה שהולכים בשליחותו (של יעקב) אינם יכולים למלא שליחותו של הקב"ה (כיון ש, אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות" (פרש"י וירא ית, ב)) - מפני גודל החשיבות שבשליחות זו בנוגע להגאולה, שהיא תכלית השליחות דכל הבריאה כולה (כולל גם בריאת המלאכים).

(75) פרשתנו לג, יד.

(76) עובדי' בסופו.

(77) פרש"י פרשתנו שם.

(78) רש"י ר"פ וישב.

(79) ומודגש ביותר ביום השלישי דפרשת וישב - כיון שהפסוק, "פדה בשלום נפשי" הוא בשיעור תהלים דיום השלישי כפי שנחלק לימי השבוע (כנ"ל ס"א). ולהעיר, ש, "שלישי" הו"ע השלום, כיון שעל ידו נעשה החיבור והיחוד דעליון ותחתון (כנ"ל ס"ו-ט).

(80) ד"ה פדה בשלום נפשי בשערי תשובה (ח"א פי"א - נה, ד). - ויש לומר, שהביאור ב, "שערי תשובה" רומז על השייכות דימות המשיח לעבודת התשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה. . ומיד הן נגאלין" (רמב"ם הלי' תשובה פ"ז ה"ה), ומשיח אתא לאתבא צדיקיא

בי"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד', יפוצו מעיינותיך חוצה"⁸⁸, ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל - כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם „צחצוח הכפתורים“, והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומוכנת כלל)) אינו „עבודת הברורים“ (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הברורים)⁸⁹, אלא, עבודה מיוחדת להביא להתגלות בפועל בעולם.

יב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטרה דפרשת וישלח - „והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו גו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו“:

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד'), „בית יוסף“ שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן („בית יעקב“⁹¹) - שעל ידו נעשה הפצת

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בתוכן פרשת וישלח - „וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו“ - שיעקב שרשו מעולם התיקון, שלח מלאכים לפניו ממש, לבחי' שלמעלה ממנו במדרגה, אל עשו אחיו לשרשו בעולם התוהו (כיון שע"פ שייכותו ליעקב ה"ז עשו שנתברר וחזר לשרשו בבחי' המקיפים דתוהו), „כדי להמשיך בחי' המקיפים דתוהו אליו למטה בתיקון שהוא בחי' האור פנימי, ויאיר המקיף בפנימי ויתיחדו יחד“⁸⁷, וזהו גם תוכן הענין דחיבור ויחוד לבנה וחמה (יעקב ועשו)⁸⁶, אור פנימי ואור מקיף, ממכ"ע וסוכ"ע), ועד שהלבנה אינה מקבלת מהחמה (כיון שכבר נגמר ונשלם בירור הניצוצות דתוהו, שלצורך זה ה' מיעוט הלבנה להיות בבחי' מקבל, כנ"ל), אלא אור הלבנה נעשה כאור החמה, ששניהם שוים⁸⁷.

יא. וכל זה מודגש ביותר בדורנו זה: ובהקדמה - שאף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הברורים וכבר אז (כשושלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד', ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו], ו„ביקש לישב בשלוה“ (כנ"ל ס"י). „מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחרי „מעשינו ועבודתינו“ דכל בני' במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת החסידות

(86) „הגדול מונה לגדול והקטן מונה לקטן“ (ב"ר שם).

(87) ולהעיר, שבחלק הפרשה השייך ליום רביעי דפ' וישב - כ"ף כסלו - מדובר אודות לידת זרח ופרץ, שהם בדוגמת חמה ולבנה: „זרח על שם החמה שהיא זורחת תמיד, ופרץ על שם הלבנה הנפרצת לעתים ונבנית לעתים... והיו תאומים כי הלבנה מותאמת בחמה כו'“ (רמב"ן וישב לה, כט). וראה לקמן הערה 97.

(88) ראה ס' השיתות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(89) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחרי שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחרי ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל - שלא עסק ב„עבודת הברורים“ (לברר את עשו), אלא עסק ב„העלאת מ"ן להמשיך מ"ד דמקיף דתוהו“ ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

(90) עובדי"א, יח ואילך.

(91) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

ובעומק יותר - „צרפת“ אותיות „פרצת“, שבוז מרומז שגילוי הפצת המעיינות הוא בצרפת - פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש„צרפת“ אותיות „פרצת“⁹⁵, ועיי'ז נעשה „פרצת“⁹⁶ עליך פריץ⁹⁷, „זה משיח, שנאמר⁹⁸ עלה הפורץ לפניהם“⁹⁹.

יג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש„קיימא סיהרא באשלמותא“ דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו - „הי' תהא שנת נפלאות בה“, „בכל (מכל כל)“¹⁰⁰, היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן של „נפלאות“, „פלא“ שלמעלה מנס¹⁰¹, ו„פלאות“ לשון רבים, ועד ל„נפלאות“, נו"ן פלאות¹⁰², ולכל לראש והוא העיקר - „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹⁰³

המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאינו שלאח"ז) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו'⁹²), ודוקא בדורנו זה, ע"י „בית יוסף“, נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁹³, ביסוד שם ישיבת „תומכי תמימים“ ע"ד ככליובאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש„ירשו את ערי הנגב“, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

יש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

„צרפת“ בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבוז מרומז שבהירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד„צרפת“ שמספרו „770“ נעשה ע"י ה„להבה“ שמאירה מ„בית יוסף“, ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת („מוסיף והולך“) העבודה ד„בית יוסף“ - שמספרו (מספר הבית כפשוטו) „770“⁹⁴.

95 ובסגנון דלעיל - שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמותו, ע"ד „והי' אור הלבנה כאור החמה“ (וראה לקמן הערה 97).

96 וישב לח, כט.
97 „פריץ על שם הלבנה הנפרצת לעתים ונבנית לעתים“ (כנ"ל הערה 87). - וי"ל ש„נפרצת“ (פריצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון פריצה, שבוז מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

98 מיכה ב, יג.
99 אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

100 נוסח ברכת המזון. וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

101 ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

102 זח"א רסא, ב.

103 מיכה ז, טו.

92 ראה ספר התולדות אדה"ק (קה"ת תשל"ו) ע' רנט (בהוצאת תשמ"ו - ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

93 ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

94 ראה סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 472 (לקמן ע' 406) ואילך.

חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור¹⁰⁹) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת, והי' אור הלבנה כאור החמה".]

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹⁰ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו'¹¹¹) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבוה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושליומות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש¹¹² – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה (ישראל

„נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁰⁴).

ובשנה זו עצמה כבר „קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, „בתלת זימני הוי חזקה"¹⁰⁵), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁰⁶, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהי' הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש, והי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים (ג' חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה תמימה (תמימות יתירה¹⁰⁷), שניתוסף בה חודש העיבור¹⁰⁸ – דיש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים

104) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

105) ב"מ קו, ריש ע"ב. וש"נ.

106) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה

ש"י"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז

כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שמאז ניתוסף

„שטורעם" מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ע"י

חיילי בית דוד" שלוחמים, „מלחמת בית דוד"

ומנצחים את אלה, אשר חרפו עקבות משיחך"

(דברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) – כפי שכבר

נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים

מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהלים באופן ד, ברוך

ה' לעולם אמן ואמן, ועתה נמצאים בשנת

הצדיק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין

ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צדיק

בפסוק „ויהי נועם ג' ומעשה ידינו כוננהו",

סקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי

(מדרש תהלים עה"פ), שוה"ע הנישואין דהקב"ה

וכנס"י, כדאיתא במדרש (שמור"ר שבערה 55)

בנוגע להמשכן, ושליומותו בביהמ"ק השלישי

(וראה לקמן בשוה"ג להערה 110).

107) כולל גם השלימות ד, שבע שבתות

תמימות תהיינה" כשהתחלת הספירה במוצאי

שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת

(ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

108) ערכין לא, א – במשנה.

109) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

110) בהחתונה ד, „בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

111) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק

אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואת שיהיו „קונטרס

דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר

לצדקה (המו"ר 2).

112) כלומר, לא זו בלבד שנשלמה העבודה

וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא

יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים

רק לפתוח את העינים, כי מכבר „נתן לכם . .

עינים לראות".

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט לפרצת – שהשלימות דח"ט (שכל א' מהתשעה כולל מעשר) היא צ', ד"ל שבוה מרומז שבשנת הצדיק נעשית שלימות הנישואין, שהויע הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

עד לימי חנוכה - יש לערוך התוועדות חסידותיות¹¹⁸ („חסידישע פאַרבריינגע-נישן“) בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של „עיקר“ (ולא באופן שמקום פלוני הוא „עיקר“, משפיע, ומקום פלוני הוא „טפל“, מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע בה „עיקר“ שבמקום שני, אלא אדרבה, שעי"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת „קנאת סופרים תרבה חכמה“¹¹⁹, ועד שכולם נעשים בבחינת „עיקר“, ועד ל„עיקר שבעיקר“ - שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכאו"א יערוך התוועדות (ומה טוב - ג' התוועדות¹²⁰, בתלת זימני הוי חזקה) - עם עצמו (בכל עשר כחות נפשיות¹²¹), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב - כדי להגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות

וקוב"ה כולא חד“) ב„שולחן ערוך“¹¹³ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה „אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר¹¹⁴ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא“¹¹⁵. יד. והמעשה הוא העיקר¹¹⁶:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא חודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון (שנקרא יום אחד, ש„ה' הקב"ה יחיד בעולמו“¹¹⁷), טו"ב כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכס בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכס בימים שלאח"ז

---

113) ובפרט לאחרי שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה„שולחן-ערוך“ (דה„בית יוסף“) עם ה„מפה“ שעל ה„שולחן ערוך“ (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) - כידוע הרמו במ"ש „ובני ישראל יוצאים ביד רמה“, שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל בנ"י** עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מן הגלות אל הגאולה.

114) תהלים קטו, יג.

115) פסחים קיט, ב.

116) אבות פ"א מ"ז.

117) ב"ר פ"ג, ה. פרש"י בראשית א, ה.

---

118) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גודל הפעולה התוועדות חסידית יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' תיג. ושב"ג).

119) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אוה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

120) אחת בעצמו ושתיים ע"י שלווחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים - בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסימו ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל הערה 65).

121) ראה „התמים“ ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

תתרומדא"י.

בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) „לישב בשלוה" (שקורין במנחה) בפועל ובגלוי (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד „ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים „אך צדיקים גו' ישבו ישרים את פניך"¹²⁶, בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בני" („כל יושבי עלי" ¹²⁷), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר („מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד „ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"¹²⁸.

(126) תהלים קמ, יד.

(127) ערכין לב, סע"ב.

(128) תהלים פד, ח.

הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש¹²² (בשייכות להגאולה), והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ובהתוועדויות אלו יעוררו ויתעוררו¹²³ („איש את רעהו יעזורו"¹²⁴) להוסיף בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדרשת חז"ל¹²⁵ על הפסוק „פדה בשלום נפשי", „כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו", ועוד והוא העיקר, לא רק „כאילו פדאני לי ולבני", אלא „פדאני לי ולבני" בפועל ובגלוי.

ובפשטות - שתיכף ומיד ממש

(122) מלאכי בסופו.

(123) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: „זה היום . . . אשר בו . . . יתעוררו אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו" (לקו"ד ח"א יט, ב).

(124) ישע"י מא, ו.

(125) ברכות ח, רע"א.

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

